

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **BAUKRA s. r. o.**, IČ: 469 94 050
sídlem Cejl 42/109, Brno
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Jiřím Horou
sídlem Moravské náměstí 15, Brno

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kotlářská 451/13, Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2020, čj. 1069/1.30/20-4

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „inspektorát“) provedl dne 2. 11. 2018 kontrolu na pracovišti obchodní společnosti IMPACT INDUSTRY BRNO, a.s. (dále jen „společnost IMPACT“), na adrese Brněnská 1027, 665

01 Rosice (dále jen „pracoviště“), a to podle § 5 odst. 1 písm. a) v rozsahu § 3 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“) a podle § 125 v rozsahu § 126 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). V průběhu kontroly zjistil, že na pracovišti se nacházejí rovněž dva zaměstnanci žalobce – V. B., nar. X, a I. K., nar. X, přičemž se zaměřil na kontrolu jejich pracovního vztahu ke společnosti IMPACT a jejím zaměstnancům. Na základě zjištěných skutečností dospěl inspektorát k závěru, že žalobce těmto osobám zastřeně zprostředkoval zaměstnání. Rozhodnutím ze dne 2. 12. 2019 uznal inspektorát žalobce vinným z přestupku podle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti, a uložil mu za to podle § 35 písm. b) a podle § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), pokutu ve výši 70 000 Kč. Týmž rozhodnutím uložil žalobci povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč (dále jen „rozhodnutí o pokutě“).

2. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „rozhodnutí o odvolání“ nebo „napadené rozhodnutí“) změnil rozhodnutí o pokutě tak, že stanovil delší lhůtu pro splatnost pokuty a pro úhradu uložených nákladů řízení (tj. 90 dnů namísto původních 30 dnů). Ve zbývajících částech žalovaný rozhodnutí o pokutě potvrdil a odvolání zamítl.
3. Proti rozhodnutí o odvolání brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 7. 8. 2020.

II. Argumentace žalobce

4. Žalobce namítá, že ani u jedné z výše zmíněných osob nedošlo ke zprostředkování zaměstnání. Dané osoby jsou zaměstnanci žalobce na základě pracovněprávních smluv. Žalobce jako zhotovitel díla své zaměstnance využil na zhotovení zakázky pro jiný subjekt (společnost IMPACT). Bylo jednoznačně doloženo, že mezi žalobcem a společností IMPACT byla ústně uzavřena smlouva o dílo (na základě objednávky). Neuzavření písemné smlouvy o dílo nemůže jít k tíži žalobce. Veškeré pro žalobce potřebné údaje vyplývaly z objednávky. Žalobce společnosti IMPACT vystavil faktury na základě soupisu provedeného díla.
5. Dále žalobce uvádí, že uvedení zaměstnanci zakázku vykonávají jménem žalobce, který jim také dává příslušné pokyny, nedochází k pronájmu pracovní síly jiné osobě, přidělující a dohlížející na provedení práce. Jde o danou zakázku pro obchodního partnera, nikoliv však výlučnou. Na danou zakázku využívá žalobce zaměstnance podle aktuální potřeby a povahy aktuální zakázky. Závěr správního orgánu ohledně údajného zprostředkování zaměstnání pak v protokolu a dostupných podkladech nemá opodstatnění.
6. Žalobce namítá, že výše zmínění zaměstnanci nebyli vyslechnuti a nevyjádřili se tak k okolnostem jejich zaměstnávání. Pakliže žalovaný dále řeší otázku toho, kdo těmto osobám dával pokyny k práci a kdo fakticky jejich práci řídil, je jako podstatný důkaz, který byl z naší strany navrhován, právě výslech těchto zaměstnanců, aby se k tomu vyjádřili.
7. Mezi žalobcem a společností IMPACT se jednalo o novou spolupráci a žalobce zkoušel, zda požadované dílo bude schopen realizovat kapacitně a kvalitativně.
8. Žalovaný se nijak nevyjádřil k podstatným okolnostem, dle kterých je nutné hodnotit to, zda jde o pronájem pracovní síly. V případě žalobce šlo o činnost nahodilou, dočasnou,

nepravidelnou – nejsou tedy v žádném případě naplněny znaky závislé práce, potažmo tedy zastřené agenturního zaměstnávání. Žalobce poukazuje na skutečnost, že oba zaměstnanci byli kontrolováni při provádění díla dne 2. 11. 2018, kdy téhož dne uzavřeli pracovní smlouvu se žalobcem a rovněž byli vysláni na pracovní cestu. Není v rozporu se zákonem, aby zaměstnanec byl vyslán na pracovní cestu hned první den práce.

9. Žalobce uvádí, že jeho zaměstnanci jsou vybaveni pomůckami (montérky, rukavice atp.), které jim poskytl žalobce jakožto zaměstnavatel. To podle žalobce nasvědčuje tomu, že zaměstnanci pracovali pod vedením žalobce, nikoliv pod vedením společnosti IMPACT.
10. Žalobce namítá, že v průběhu kontroly byly vyslechnuta řada osob, nicméně pouze výpověď pana P. Č. se vztahuje přímo k žalobci a jeho zaměstnancům. Z výpovědi pana Č. vyplývá, jakým způsobem byly zaměstnancům žalobce zadávána práce, jak s nimi bylo na pracovišti nakládáno a jaký byl celkový režim provádění díla - zástupce žalobce určuje konkrétní počet svých zaměstnanců u společnosti IMPACT, dále určuje směny těmto zaměstnancům, dává jim pokyny k práci, řeší jejich nemožnost vykonávat práci (např. z důvodu nemoci) a rovněž předává hotový výrobek zaměstnanci společnosti IMPACT. Ostatní vyslechnuté osoby (mistři) se vyjadřovaly k okolnostem na pracovišti pouze v obecné rovině, nehovořili konkrétně o žalobci. Závěry plynoucí z jejich výpovědí nelze paušalizovat, zvláště za situace, kdy ve společnosti IMPACT byli kontrolováni zaměstnanci více než deseti subjektů. V kombinaci s tím, že žalovaný nepovažoval za nutné vyslechnout zaměstnance žalobce, nemůže dojít k závěru, že jim byly práce zadávány mistry společnosti IMPACT. O tom nebyl žádný důkaz proveden a veškeré ostatní důkazy hovoří ve prospěch žalobce – pan Č. potvrzuje žalobcovo tvrzení a nikdo jiný se k žalobci nevyjádřil. Podle žalobce je tedy nutno zkoumat konkrétní okolnosti konkrétního subjektu, nikoliv paušalizovaně určit, že všechny subjekty porušovaly zákon a páchaly přestupek.
11. Neprovedením výsledku zaměstnanců se správní orgány chtěly vyhnout tomu, že by zaměstnanci žalobce potvrdily, že jim práce byla zadávána zástupcem žalobce.
12. Žalobce namítá, že závěry správních orgánů jsou pouze v obecné rovině, nebyl označen jediný konkrétní důkaz, který by svědčil o tom, že ze strany žalobce byl spáchán přestupek. Přístup správních orgánů je takový, že nebylo prokázáno, že se žalobce dopustil přestupku. Věc se má hodnotit opačným způsobem – prokazovat, že k přestupku došlo. Rozhodnutí jako takové a celý postup je chybný už koncepčně – automaticky se předpokládá, že žalobce porušil zákon a je na žalobci jako obviněném, aby se „vyvinil“. To je velmi složité, když žalovaný veškeré listiny považuje z účelové, výslech osoby, která jediná se vyjadřovala přímo k žalobci, považuje rovněž za účelový a bez jakýchkoli dalších důkazů setrvává na závěru inspektorátu, že k přestupku došlo a nebyl prokázán opak.

III. Argumentace žalovaného

13. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout, odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a argumentuje podrobně ke každému žalobnímu bodu. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala.

15. Žaloba **není důvodná.**
16. Podstatou věci je spor o to, zda žalobce fakticky zprostředkoval zaměstnání svých zaměstnanců (coby brusiče a svářeče) u společnosti IMPACT a dopustil se tak zastřehého agenturního zaměstnávání (tj. pronájmu pracovní síly) nebo zda v rámci vztahu mezi žalobcem a společností IMPACT skutečně šlo pouze o zhotovení díla, jak tvrdí žalobce.
17. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
18. Podle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném od 29. 7. 2017, se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že zastřehně zprostředkovává zaměstnání podle § 5 písm. g).
19. Podle § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném od 29. 7. 2017, se pro účely zákona o zaměstnanosti rozumí zastřehným zprostředkováním zaměstnání činnost právnické osoby nebo fyzické osoby, spočívající v pronájmu pracovní síly jiné právnické osobě nebo fyzické osobě, aniž by byly dodrženy podmínky pro zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b).
20. Podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti se zprostředkováním zaměstnání rozumí zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele, kterým se rozumí jiná právnická nebo fyzická osoba, která práci přiděluje a dohlíží na její provedení (dále jen "uživatel").
21. Podle § 14 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti zprostředkovávají zaměstnání za podmínek stanovených tímto zákonem právnické nebo fyzické osoby, pokud mají povolení k příslušné formě zprostředkování zaměstnání (dále jen "agentury práce").
22. Podle § 60 odst. 1 zákona o zaměstnanosti vydává povolení ke zprostředkování zaměstnání generální ředitelství Úřadu práce na základě žádosti právnické nebo fyzické osoby.
23. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 6. 2015, č. j. 2 Ads 173/2014 - 28, „[z]ákladním rozlišovacím znakem mezi pronájmem pracovní síly a poskytnutím služby je komplexnost zajišťovaných činností. V případě poskytování služby se jedná o činnost prováděnou poskytovatelem pod vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Oproti tomu v případě pronájmu pracovní síly nemá pronajímatel pracovní síly (agentura práce) odpovědnost za výsledek práce a své pronajaté zaměstnance při výkonu práce neřídí.“
24. Obdobně též zdejší soud uvedl v rozsudku ze dne 8. 8. 2019, čj. 30 Ad 5/2017 - 45 „smlouva o dílo (dílem je třeba rozumět činnost či práce podle smlouvy) se odlišuje od uzavření pracovního poměru tím, že práce vykonávaná podle ní je vykonávána samostatně, dle vlastního rozvrhu, vlastními prostředky, na vlastní riziko a bez soustavného dozoru či řízení objednatele. Oproti tomu závislá práce je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně (§ 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů).“ V intencích výše uvedených závěrů soud přezkoumal řešený případ.
25. Ze správního spisu vyplývají tyto pro věc podstatné skutečnosti.
26. Kontrola na pracovišti společnosti IMPACT proběhla dne 2. 11. 2018. Kontrolované pracoviště dle popisu inspektorátu sestávalo z pěti výrobních hal. V jednotlivých halách pracovali pracovníci různých společností. Pan B. byl při kontrole označen jako

zaměstnanec žalobce. V době kontroly pracoval jako jeden z pěti pracovníků na úseku brusírny-palírny, kde brousil na ruční brusce. Dále byl na úseku svařovny mezi dvanácti pracovníky jako zaměstnanec žalobce označen pan K., který svařoval konstrukce.

27. V rámci kontroly poskytli inspektorátu součinnost pan P. M. – mistr na úseku brusírny – palírny (kdy byl označen pan B.), pan T. Z. – mistr na úseku svařovny (kde byl označen pan K.), palič a obsluha plazmy, pan P. R. – vedoucí směny na úseku obrobny, pan P. Č. – vedoucí nákupního, personálního a účetního oddělení, pan P. Č. – mistr, a paní Z. K. – personalistka.
28. Pan M. mimo jiné uvedl, že práci mu přiděluje šéf společnosti IMPACT – pan F., ten přiděluje práci všem zaměstnancům v této hale. Dále uvedl, že poté, co vypálí produkt, dá ho k broušení dalším kolegům. Brousí zaměstnanci agenturní, kmenoví i dalších subjektů. Není nijak rozlišeno, co kdo brousil a dělal, nelze to rozpoznat. Po broušení se vozí na halu 1 nebo se vozí do obrobny a svařovny, vozí se to hromadně, daný výrobek není nijak označen.
29. Pan Z. mimo jiné uvedl, že svářečům na hale přiděluje práci on, také práci kontroluje a zajišťuje materiál. K pracovní době sdělil, že zaměstnanci společnosti IMPACT mají stejnou pracovní dobu jako zaměstnanci ostatních společností. Dále sdělil, že na dílně jsou nyní zaměstnanci ze čtyř společností, kmenoví zaměstnanci (až na něj) tu nejsou. Pan Z. uvedl, že každý výrobek má svoje číslo, které eviduje, každý svářeč má svoje číslo, z čísla na výrobku je patrné číslo kusu, číslo svářeče, týden a rok výroby a pořadové číslo. Směny rozvrhuje on. Pracovníci dělají 12 hodin každý den a sobotu, je tu s nimi. V sobotu se sem jede jen podívat, pracovníci vědí, co mají dělat. Každý den si zapisuje docházku a výkaz denně odevzdává na personální oddělení. Dále pan Z. sdělil, že všichni mají školení, školí je na personálním oddělení. U společnosti IMPACT dostávají rukavice, ochranné brýle, kuklu na svařování, ochranný rukáv, zástěru, boty, montérky, špunty do uší, respirátor. K režimu práce na dílně uvedl, že u 11 lidí na dílně si hlídá platnost víz. Když ví, že mu budou dva končit, požádá osobní oddělení (personalistu), aby mu zajistili náhradu, protože je zde hodně zakázek. Někdy má výpomoc z jiných hal, Nemocní zaměstnanci nemoc hlásí přímo jemu, případně vzkáží po kolegovi z ubytovny. Zástupci společností sem chodí málo, rozhodně jim nedávají pokyny k práci ani nekontrolují.
30. Pan Č. mimo jiné uvedl, že všem pracovníkům v hale přiděluje práci, nikdo nemá samostatné pracoviště a dělají, co je třeba. Materiál se odebírá z haly 1 nebo 4, to, co se tu udělá, se rovnou nakládá na kamion, před tím zpracuje protokol a vše zkontroluje, nebo to kontroluje i technolog.
31. Pan R. mimo jiné uvedl, že práci na dílně přiděluje a kontroluje on. Základní proškolení bezpečnosti zajišťuje personální, konkrétně práce na dané hale proškoluje on. Rukavice, oděv, boty, brýle dostávají pracovníci od společnosti IMPACT. Pracovní směny určuje pan F. Pracovníci mají stejnou pracovní dobu, ranní a noční směny, víkendy podle práce. Přítomnost pracovníků se vypisuje každý den na začátku směny do tiskopisu z personálního a poté se předá zpět na personální. Vlastníkem pracovních nástrojů a výrobních strojů je společnost IMPACT.
32. Paní K. mimo jiné sdělila, že evidují kmenové zaměstnance a jejich docházku přes PC. Přítomnost zaměstnanců jiných subjektů se eviduje na pracovišti v PC mistra. Pokud někdo nepřijde, z tabulky to zjistí a zavolá do příslušné firmy. Mistři dělají seznam

vyhotovených výrobků od daných lidí, mají k tomu vlastní evidenci, pak jí ji předají a ona vyhotoví podklad pro fakturaci.

33. Pan Č. uvedl, že společnost IMPACT zpracovává kovové konstrukce a podnikání zabezpečuje kmenovými zaměstnanci a z důvodu nedostatku pracovní síly spolupracuje s dalšími subjekty, ve většině případů využívá spolupráce na základě smlouvy o dílo, už delší dobu (asi rok až dva) nespolupracuje s OSVČ – je to důsledek poslední kontroly. Dále pan Č. popisoval spolupráci s jiným subjektem na základě smlouvy o dílo. K této mimo jiné uvedl, že zadávání, kontrolu práce a evidenci pracovníků provádí společnost IMPACT. Osobní ochranné pracovní prostředky, nemůže-li to jiný subjekt zajistit, předává pracovníkům společnost IMPACT a v tomto případě přefakturuje. Vlastníkem pracovních nástrojů a strojů je společnost IMPACT. Společnost IMPACT má stanovenou pracovní dobu pro své kmenové zaměstnance, pracovníci dotazovaného dalšího subjektu musí odvést práci v rámci této doby.
34. Dne 12. 12. 2018 inspektorátu znovu poskytl součinnost pan Č. Pan Č. se vyjádřil ke všem kontrolovaným subjektům. K žalobci pan Č. uvedl, že tento určuje počet pracovníků pro zajištění konkrétní objednávky v daném období, plánuje směny pracovníkům včetně rozvrhu pracovní doby. Objednávky mezi žalobcem a společností IMPACT jsou předávány písemně. Subdodávky jsou žalobcem zpracovány v halách společnosti IMPACT, na jím pronajatém pracovišti a společností IMPACT žalobci pronajatými pracovními prostředky. Subdodávky vykonané pracovníky žalobce byly předávány společnosti IMPACT pověřenou osobou žalobce. Subdodávky jsou fakturovány po dokončení výrobku. Pokyny pracovníkům žalobce dává pověřená osoba žalobce., ta by také řešila nemožnost těchto pracovníků vykonávat práci na pracovišti, např. z důvodu nemoci. Osobní ochranné pracovní prostředky pro svářeče přiděluje žalobce. Školení o BOZP si provádí žalobce a následně externí pracovník společnosti IMPACT.
35. Součástí správního spisu je mimo jiné objednávka ze dne 1. 10. 2018 následujícího znění: „*Objednáváme u Vás svářečské a pomocné práce ve výrobě a to v období od 1. 10. 2018 do 20. 12. 2018. Svářečské a pomocné práce ve výrobě proběhnou na adrese Brněnská 1027, 665 01 Rosice.*“ Součástí správního spisu je také faktura vystavená žalobcem na dodané svářečské a pomocné práce za měsíc listopad 2018 a faktura vystavená společností IMPACT na nájemné a energie za měsíc listopad 2018 dle objednávky ze dne 1. 10. 2018. Součástí správního spisu jsou rovněž záznamy o vstupních školeních BOZP pana B. a pana K. provedených dne 8. 10. 2018 společností IMPACT a dále pracovní dokumenty dvou výše zmíněných zaměstnanců žalobce.
36. Pokud jde o formální smluvní ujednání, žalobce namítá, že mu nemůže být kladeno k tíži, že nebyla uzavřena písemná smlouva o dílo. K tomu krajský soud uvádí, že správní orgány nečinily spornou existenci závazkového vztahu mezi žalobcem a společností IMPACT, nekladly žalobci k tíži absenci písemné smlouvy o dílo, dospěly však k závěru, že ačkoli spolupráce mezi žalobcem a společností IMPACT probíhala na základě objednávky ze dne 1. 10. 2018, faktický stav této obchodní spolupráce nenaplňoval obsah ani smysl tvrzené smlouvy o dílo, nýbrž spočíval v pronájmu pracovní síly (viz např. str. 11 rozhodnutí o pokutě). Podstatným pro posouzení toho, zda se v daném případě jednalo o provádění díla či o zastřené agenturní zaměstnávání, byl tak pro správní orgány zjištěný skutkový stav a nikoli jeho smluvní vymezení, což je plně v souladu s výše citovanými závěry Nejvyššího správního soudu. Uzavření smlouvy o dílo v písemné či ústní formě tedy na skutečnost, jak fakticky činnost zaměstnanců žalobce pro společnost IMPACT probíhala, nemůže mít

žádný vliv. Soud nebude hodnotit platnost uzavřené smlouvy o dílo, neboť to není třeba pro posouzení věci. Nicméně pokud žalobce neměl seznatelně ošetřen přesný rozsah plnění, způsob určení jeho ceny, předání apod., pak lze důvodně pochybovat o vážnosti vůle uzavřít smlouvu o dílo a s ohledem na zcela obecnou formulaci objednávky nemůže krajský soud přisvědčit ani tvrzení žalobce, že veškeré pro něj potřebné údaje vyplývaly z této objednávky.

37. Žalobní námitka, že není v rozporu se zákonem, aby zaměstnanci žalobce byli první den pracovního poměru u žalobce vysláni na služební cestu do společnosti IMPACT se zcela míjí s důvody napadeného rozhodnutí. Vyslání zaměstnanců žalobce na služební cestu tentýž den, kdy s nimi byla uzavřena pracovní smlouva, nebylo žalobci ve skutečnosti vůbec vytýkáno.
38. K argumentaci žalobce, že jeho zaměstnanci byli přítomni na pracovišti společnosti IMPACT nahodile, dočasně či nepravidelně, uvádí krajský soud následující. Nahodilý, dočasný či nepravidelný výkon činnosti nemůže definovat, zda jde o zprostředkování zaměstnání nebo vytváření díla. Při zprostředkování zaměstnání je typické, že poptávající společnost požaduje „zprostředkování zaměstnance“ až ve chvíli, kdy z nějakého důvodu nemůže zabezpečit provoz svými kmenovými či již najatými zaměstnanci. Často se tím řeší určitý výpadek pracovní síly nebo nečekaný nárůst zakázek. Naopak při vytváření díla nebo poskytování služby se může stát, že pro jejich realizaci bude nutná pravidelnost typická pro výkon závislé práce. Frekvence výkonu práce sama o sobě nesvědčí ani o tom, zda tato práce podléhala řízení ze strany žalobce či ze strany společnosti IMPACT. Pro rozlišení mezi zprostředkováním zaměstnání a vytvářením díla je tedy třeba se zabývat faktickou povahou vykonávané práce. Takto také správní orgány postupovaly.
39. Stěžejní rozdíl mezi smlouvou o dílo a smlouvou o dílo zastírající agenturní zaměstnávání spočívá ve skutečném zachování nezávislosti, samostatnosti a odpovědnosti zhotovitele za dílo jako výsledku činnosti. Při zhotovování díla zhotovitel provádí vymezené dílo na svůj náklad a nebezpečí, vlastními zaměstnanci, případně přes subdodavatele, s potřebnou péčí (z pozice odborníka, specialisty na danou problematiku), pod vlastním vedením a nezávisle.
40. Pro zastřené zprostředkování zaměstnání je naopak typické, že objednatel dle smlouvy o dílo přiděluje zaměstnancům zhotovitele práci, přiděluje jim pracovní úkoly, organizuje je, řídí a vykonanou práci kontroluje.
41. Krajský soud se neztotožňuje s námitkou žalobce, že jeho zaměstnancům práci nepřidělovala a na její provedení nedohlížela společnost IMPACT. Z poskytnutých součinností pana M., pana Z., pana R. i pana Č. vyplynulo, že práci zaměstnancům na dílně přiděluje přímo společnost IMPACT, a to bez rozdílu, zda jde o zaměstnance kmenové, agenturní či třetích subjektů.
42. Přestože nelze vyloučit i jistou míru angažovanosti ze strany žalobce ohledně obecných pokynů týkajících se toho, co bude rámcově obsahem práce a kdy a na jaké pracoviště mají jeho zaměstnanci dojít, soud má z vyhodnocení ve správním řízení provedených důkazů za nepochybné, že skutečné zadávání práce prováděla především společnost IMPACT, resp. její zaměstnanci (mistři na jednotlivých dílnách), kteří vydávali faktické a konkrétní pokyny technického charakteru týkající se výroby.

43. Žalobce upozorňuje na to, že z výpovědí provedených v rámci poskytnutí součinnosti není zřejmé, že se týkají přímo žalobce a nelze je tedy brát v potaz a paušálně je vztahovat i na žalobce. Žalobce nicméně svoji argumentaci ničím nepodporuje. Nevysvětluje, v čem měla spočívat odlišnost jeho zaměstnanců na pracovišti společnosti IMPACT od zaměstnanců ostatních subjektů, která by opodstatňovala nemožnost užití poskytnutých součinností mistrů společnosti IMPACT právě v případě zaměstnanců žalobce (např. že by zde byla vyčleněná činnost, kterou by zajišťoval pouze žalobce prostřednictvím svých zaměstnanců a tato činnost by nepodléhala řízení a kontrole ze strany mistrů společnosti IMPACT). Naopak zjištění učiněná v rámci kontroly vypovídají o tom, že zaměstnanci žalobce byli plně začleněni do pracovního procesu společnosti IMPACT. Vykonávali stejné činnosti v nikterak nerozděleném pracovním prostoru výrobních hal se stejným výsledkem jako kmenoví zaměstnanci společnosti IMPACT, jakož i zaměstnanci dalších subjektů; tedy stejné práce na stejném pracovišti za stejných podmínek vykonávaly pracovníci více subjektů. Pokud by byla pravdivá žalobcova verze, že by zaměstnanci žalobce nepodléhali řízení a kontrole mistrů společnosti IMPACT, nepochybně by se musela projevit v praxi. Žádný z mistrů se však o výjimečném postavení zaměstnanců žalobce jakkoli nezmínil. Soud tak nevidí žádný důvod pro to, aby informace o způsobu organizace práce na jednotlivých úsecích plynoucí z poskytnutých součinností nebylo možné vztáhnout rovněž na případ žalobce.
44. Tvrzení pana P. Č. v rámci poskytnutí součinnosti ze dne 12. 12. 2018 o organizaci a kontrole práce zaměstnanců žalobce na pracovišti společnosti IMPACT ze strany (blíže nekonkretizované) pověřené osoby žalobce je značně obecné. Proti poskytnutým součinnostem mistrů společnosti IMPACT stojí osamoceno. Nadto v rámci provedené kontroly nebyla na pracovišti společnosti IMPACT zjištěna přítomnost jakékoli řídicí a kontrolující osoby žalobce. Žalobce se sice na zmíněné tvrzení pana Č. odvolává, nicméně k němu neuvádí a neprokazuje ničeho konkrétního. Pověřenou osobu žalobce, která měla na pracovišti společnosti IMPACT organizovat a kontrolovat jeho zaměstnance, žalobce neidentifikoval a nenavrhl její výsledek. Ve světle ostatních důkazů se proto soudu (ve shodě s žalovaným) jeví tvrzení pana Č. o skutečné organizaci a kontrole práce zaměstnanců žalobce na pracovišti společnosti IMPACT jako účelové a nevěrohodné.
45. Je rovněž těžko představitelné, jakým způsobem mohl žalobce kontrolovat práci provedenou konkrétně jeho zaměstnanci, resp. jak mohl vést výkazy práce a evidovat dílo provedené pouze zaměstnanci žalobce, za které by výhradně odpovídal žalobce, když s ohledem na prolínající se činnosti zaměstnanců žalobce s činnostmi dalších pracovníků, bylo možné určit výsledek práce zaměstnanců žalobce pouze částečně. Nelze tedy vyloučit, že činnosti na fakturovaných výrobcích vykonávali zaměstnanci žalobce společně se zaměstnanci jiných společností.
46. K námitce žalobce, že ochranné pracovní prostředky svým zaměstnancům poskytoval sám, krajský soud odkazuje na již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2015, č. j. 2 Ads 173/2014 – 28, ze kterého vyplývá, že ani v případě dočasného přidělení zaměstnanců není agentura práce zbavena svých povinností vyplývajících ze zákoníku práce, mezi které patří také zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Z poskytování ochranných pracovních prostředků nelze odvodit závěr o nenaplnění znaků zastřehého zprostředkování zaměstnání, neboť povinnost zajišťovat bezpečnost a ochranu zdraví při práci měl jak žalobce, tak společnost IMPACT.

47. Dále žalobce namítá absenci výsledku jeho zaměstnanců, ačkoli tento výsledek navrhoval. Jak žalovaný, tak inspektorát se k nutnosti výsledku zaměstnanců žalobce vyjádřili, přičemž jejich výsledek vyhodnotili jako nadbytečný, neboť měli ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zjištěn skutkový stav, o němž nepanovaly důvodné pochybnosti (srov. str. 12 rozhodnutí o pokutě). Soud musí ve shodě s žalovaným konstatovat, že učiněná zjištění a výpovědi provedené v rámci poskytnutí součinnosti na pracovišti společnosti IMPACT komplexně vypovídají o tom, že činnost žalobce nelze mít za zhotovování díla, ale za pronájem pracovní síly. Vyslychat zaměstnance žalobce by tak bylo nadbytečné v situaci, kdy závěry, které z již provedeného dokazování vyplynuly, byly podloženy v dostatečné míře. Na okraj lze poznamenat, že je otázkou, co by případný výsledek zaměstnanců žalobce přinesl. Přeci jen jde o osoby, které byly v době správního řízení závislé na žalobci s ohledem na pracovněprávní vztah (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47 nebo ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012 - 30). Tato závislost je navíc prohloubena tím, že zaměstnanci jsou ukrajinské státní příslušnosti a jejich setrvání na území České republiky přímo závisí na vztahu se žalobcem, resp. pracovním poměru.
48. S ohledem na výše uvedené krajský soud nepřisvědčil námitkám žalobce týkajícím se neprokázání faktického stavu bez důvodných pochybností a nesprávného právního posouzení.
49. Na základě shora zmíněných skutečností soud dospěl k závěru, že žalobce se pokoušel pouze zastřít pravou povahu své činnosti, kdy ve skutečnosti šlo o agenturní zaměstnávání (poskytnutí pracovní síly společnosti IMPACT). Výše zmíněné faktury na dodané práce a na nájem a energie tak vycházely ze zastřené právního jednání a zjevně pouze kryly skutečný obsah právního vztahu mezi žalobcem a společností IMPACT tak, aby se navenek jevíly jako vztahy plynoucí ze smlouvy o dílo a z nájemní smlouvy. Jak krajský soud zmínil již výše, podstatný pro věc nebyl formálně dokládán stav, neboť ten sám o sobě neprokazoval, že se ze strany žalobce jednalo o plnění díla.
50. Krajský soud v obecné rovině souhlasí s argumentem žalobce, že se žalobcem bylo vedeno přestupkové řízení a ten nemůže být nucen prokazovat svoji nevinu. Je však současně nutno připomenout, že je na žalobci, jaký způsob obrany zvolí a jak (nebo zda vůbec) se bude v řízení hájit. Krajský soud je toho názoru, že v dané věci správní orgány náležitě zjistily skutkový stav, ze kterého plyne jednoznačný závěr o vině žalobce, a bylo tedy na žalobci, aby jej zpochybnil. To se však žalobci ve správním řízení ani v soudním řízení nepodařilo. Nelze tak přisvědčit tvrzení žalobce, že správní orgány pouze automaticky předpokládaly, že žalobce spáchal přestupek a nechaly na něm, aby se „vyvinil“.

V. Závěr a náklady řízení

51. Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, proto ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
52. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo,

s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. 8. 2022

Mgr. Milan Procházka.
předseda senátu